

VITÉZ GYÖRGY

Vég vár

(A régi arkánistáknak és Elemérnek)

*A végvárat bezárták. Mint a régi Közértet.
Korhadó kapuján rozsdás lakat.
Mondják, múzeummá alakítják át (esetleg)
Mint annyi más fél háromnegyed romot
[háremnegyed]*

*Elszéledtek az egykor bástyafokon strázsáló vitézek,
Megöregedtek, egy kis obsit ütötte markuk
Meg aztán félrebillent ősz fejük,
S hamvaikra meginvitálták a békét,
(de József vitéz hamvait például
[se híre sem hamva]*

*hiába keresik a vieux garde
civillé vedlett maradékai. No meg a filiszteusok.)
(Mert ők győztek végre, ha nem is véráztatta páston. –
eljámborultak – a nyitott kapun át
közéjük vegyült az őrsereg s az ostromlók kapitánya
[kapicánya, – tartsd a nyelved, stb.]*

*kinyilvánítá: Tulajdonképp mindig miénk volt ez a vár,
mindnyájunké. Itt inkább valami félreértés volt...
[nyájunké]*

*Köszönjük nektek, hogy megőriztétek,
Most már nyugodtan mehetek haza.)*

*Magasban lengő lobogók alatt (tűzoltó kamarazenekar szabta
[a lépést)*

*vonult el az őrség. Csak két nem törzsbéli,
horvát és német álltak fejleszerve
s a kápolna előtti téren egyedül maradtak.
Don Quijote a mi (bús) példaképünk, mondták.
(Ő tudta a szélmalomok mily veszélyesek.)*

*Most nem szabad lecsatolni a rozsdás, ócska vértet.
Mi vigyázzuk a lim-lommal teleszórt várudvart
Eligazítjuk az erre tévedt turistát
És mi vigyázzuk a szélrongyolta zászlót
Mely végre gyökeret vert az őrtorony tővéén.*

